

С Ъ Н Ъ.

(Коледно разказче).

Данъ, данъ, данъ... Данъ, данъ, данъ... Ехти църковната камбана и металният ѝ гласъ залива сгушилото се бедно и малко селце, носи се на вълни надъ безлюдното и помръзнало поле, за да се разбие на хиляди трептения о заснѣженото чело на планинския връхъ.

Утре е Коледа. На утрешния денъ се е родилъ Синъ Божий.

Надъ всѣка къща грѣ слънце. Въ всѣка къща кипи животъ. Всички се готвятъ за Коледа и всички очакватъ Коледа.

Най-накрая на селото, схлупена низко до земята, е къщицата на вдовицата Марта съ нейното невръстно момиченце Петканка. Съпругъ и татко отдавна тѣ изгубиха. И отъ тогава само черно тегло. И докато бѣше живъ той, теглото не напускаше къщата имъ, но друго бѣше тогава: макаръ и не всѣкога, лжчитъ на радостта проникваха и въ тѣхния сиромашки животъ. Ще се зададе скъпиятъ човѣкъ отъ портата и, вземайки мила рожба на ржце, ще се засмѣе, потопилъ съ любящия си погледъ нежна другарка. И тогава се чувствуваха богати и доволни и се радваха така, както малцина могатъ да се радватъ. А сега — сега тѣ сж сами-саминки. Нийде никого нѣматъ и отъ никого нищо не чакатъ.

Като лудъ, вѣтрътъ изсвистя подъ стрѣхата, проврѣ се изъ цепнатината на вратата и помете дрипитъ изъ студената стая. А жълтиятъ пламъкъ на кандилцето примижа и угасна.

До прозореца, свита на триножно столче, седѣше сирота Марта. До нея, съ глава сложена на скута ѝ, е полегнала Петканка. Майката гледа презъ прозореца и погледа ѝ се губи, провирайки се между прогнилия плетъ изъ заснѣженото поле. Отъ два дни и дветѣ въ уста залъкъ не сж сложили. При хубаво време все ще се намѣри нѣщо за работа: да опере нѣщо или друго, но все ще изкара коматче хлѣбъ. А сега въ това време на кждѣ?